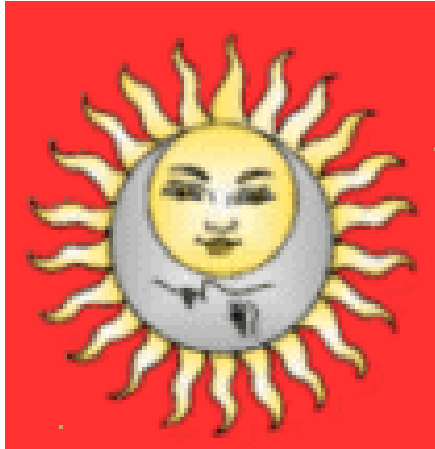

HEISTER CROWLEY

LIBER DCCCXI

OSNAŽENI ENTUZIJAZAM

Design: Frater π

Copyright © Ordo Templi Orientis, International Headquarters
PO Box 33 20 12, D – 14180 Berlin, Germany
All rights reserved

Naslov originala "LIBER DCCCXI - ENERGIZED ENTHUSIASM" je objavljen u zbirci "Gems from The Equinox II, a prvi put štampan u "The Equinox" Vol. I No. 9, Welland & Co., London, 1913.

LIBER DCCCXI OSNAŽENI ENTUZIJAZAM

Zapis o Teurgiji

I

I A O, vrhovni Pravi Bog Gnostika jeste Gospodar ovoga rada. Prizovimo ga zato tim imenom, koje Sledbenici Kraljevskog Svoda psuju, da nam pomogne da objavimo dobra, koja nam je podario!

II

Božanska svest, koja se reflektuje i objavljuje u radovima Genija, verujem da počiva na izvesnom izlučivanju. To izlučivanje je analogno (muškom) semenu, no nije identično sa njim. Postoji samo nekolicina ljudi, i još manje žena (u pravilu androgine), koji ga poseduju u svako vreme u bilo kojoj količini. To izlučivanje je tako usko povezano sa seksualnom ekonomijom da mi se ponekad čini da ono može biti uzgredni proizvod procesa kojim se dobija muško seme. Da je neki oblik ove doktrine opšte prihvaćen pokazuju zabrane kod svih religija. Pretpostavlja se da svetost zavisi od čednosti, a čednost je gotovo uvek bila objašnjavana kao apstinencija. Ali, sumnjam da je odnos tako jednostavan kako se na osnovu toga može zaključiti; na primer, nalazim da su kod mene manifestacije mentalne kreativne snage uvek praćene nekim abnormalnim stanjem fizičkih snaga reprodukcije. Međutim,

nije slučaj da su dugi periodi čednosti s jedne, ili razuzdanosti u orgijama s druge strane, pogodni za manifestaciju snage ili čak njeno stvaranje. Znam to po sebi, u meni je ona strašno jaka, njeni su rezultati zapanjujući.

Na primer napisao sam Tannhauser, kompletno od zamisli do realizacije, za 67 uzastopnih sati. Nisam bio svestan smenjivanja dana i noći čak ni kad sam završio, niti sam osećao bilo kakav zamor. Taj sam rad napisao kada mi je bilo 29 godina, odmah po završetku orgije koja bi me, prirodno, potpuno iscrpila. Često, vrlo često sam zapažao da me je takozvano seksualno zadovoljstvo ostavljalo nezadovoljnim i odmornim, i izbacivalo iz mene poplavu stihova koji su osramotili moju karijeru. S druge strane, i period čednosti me je ponekad pripremao za velike provale. Daleko od toga da je to uvek bio slučaj. Po završetku ekspedicije KS2 posle pet meseci čestitog življenja, mesecima nisam radio ništa osim pisanja delimično čudne lirike. Mogao bih da pomenem 1911. godinu.

U to vreme sam, savršeno zdrav, živeo sa ženom koju sam voleo. Njeno je zdravlje, pak, variralo, pa smo oboje bili stalno zabrinuti. Vreme je konstantno bilo prijatno i toplo. Za period od tri meseca jedva da sam propustio jutro; uvek sam se budio sa novom idejom koju je trebalo zapisati. Ukupna energija moga bića bila je veoma velika. Imao sam 67 kg, što je bila moja težina od pre deset godina. Dnevno smo pešačili nekih 20 milja kroz šumovita brda. Stvaran broj rukopisa napisanih u to vreme je zapanjujući, njihova raznolikost čak još i više; o njihovoj uzvišenosti neću ni govoriti. Ovo je lista po sećanju, neobrađena, daleko od iscrpnih podataka:

(1) Tuće knjiga A.'. A.'. uputa, uključujući Liber Astarte , i Hram Kralja Solomona za Equinox, (Vol. I.) No. VII.;

- (2) Kratke priče: Drvoseča (The Woodcutter) Njegov tajni greh (His Secret Sin);
- (3) Drame: Kraljičin violinist (His Majestys Fiddler) Stara jegulja (Elder Eel) Adonis napisane jedna za Demoni (The Ghouls) drugom Mortadello;
- (4) Poeme: Sedmostruka Svetinja (The Sevenfold Sacrament) Rođendan (A Birthday);
- (5) Osnove grčke Kabale (što uključuje sakupljanje i anal za nekoliko hiljada reči).

Mislim da je ova pojava jedinstvena u istoriji književnosti. Mogu se dalje nadovezati na moje drugo putovanje u Alžir, gde je moj seksualni život mada čudesno pun, bio nezadovoljavajući. Napuštajući Biskru, bio sam tako pun ideja da sam morao da siđem sa voza u El - Kantara, gde sam napisao "Škorpion" (The Scorpio). Pet ili šest pesama bilo je napisanih na putu za Pariz; "Iskušenje Ide Pendragon" (The Ordeal of Ida Pendragon) napisao sam za vreme mog dvadesetčetvorosatnog boravka u Parizu, a "Snežnu oluju" (Snowstorm) i "Električnu Tišinu" (The Electric Silence) odmah po povratku u Englesku. Da sumiram, mogu uvek da nađem vezu između mog seksualnog stanja i stanja umetničkog stvaralaštva; te dve oblasti moga života su tako blizu da se već primiču identitetu, a ipak su tako labave da ne mogu predvideti nijedan važniji uslov.

Ovakva razmišljanja zadaju bol kada se sretnem s neukima koji žele mehanički da proizvedu genija. Može biti da ja grešim, ali moja greška je hiljadu puta veličanstvenija od njihovog najvećeg uspeha. Zbog toga u osnovati svoja opažanja ne toliko na svojim zapažanjima i eksperimentima, koliko na prihvaćenim klasičnim metodama stvaranja tog osnaženog entuzijazma, poluge koja pokreće Boga

III

Grci kažu da postoje tri metode za oslobađanje toplog izlučivanja, o kome sam govorio. Oni su možda mislili da njihove metode imaju tendenciju da ga izluče, ali u to ne verujem potpuno, bez sumnje. Jer, manifestacija snage sadrži snagu, a ta je snaga morala odnekud doći. Lakše mi je da kažem "*podsvest*" i "*izlučivanje*" nego da pretpostavim spoljašnji rezervoar; lakše mi je da proširim svoju konotaciju "*čoveka*" nego da izmišljam "*Boga*". Ipak, tvrdičluk na stranu, iz svog iskustva znam da je sasvim beskorisno šibati umornog konja. Postoje trenuci kada sam apsolutno lišen i jedne kapi tog eliksira. Ništa ga tada ne može povratiti, ni odmor u krevetu, ni droge, niti vežbe. S druge strane, kada se ponekad posle napornog rada srušim fizički izmrcvaren, možda se ispružim na podu suviše umoran da bih pomakao ruku ili nogu, ideja se pojavljuje i daje mi krajnji intenzitet energije, a sprovođenje ideje u delo oslobađa me pomenutog fizičkog umora, iako to zahteva dosta dodatnog rada.

Tačna paralela (ne sreće se nigde) jeste slučaj manije. Ludak se može satima boriti protiv šestoro istreniranih atleta a da ne pokaže nikakav znak umora. Onda će se odjednom osvestiti, ali kad se sjeti iritirajuće ideje nastaviće borbu, svež kao uvek. Sve dok nismo otkrili "*nesvesno muskulaturno delovanje*" i njegove efekte, bilo je razumno pretpostaviti da je takav čovek "*opsednut od đavola*", a razlika između ludaka i genija nije u kvantitetu, već u kvalitetu njihovog rada. Genijalnost je organizovana, a ludilo haotično. Često je organizacija genijalnosti na originalnim osnovama, ali pogrešno usmereni i neuki medicinari zamenjuju je sa neredom. Vreme je pokazalo da su se Whistler i Gauguin "*držali pravila*" jednako kao i majstori koje su, kako se mislilo, negirali.

IV

Grci kažu da postoje tri metode za pražnjenje Lajdenske Boce Genijalnosti. Te tri metode oni pripisuju trima Božanstvima.

Ta tri Božanstva su: ***Dionis, Apolon i Afrodita***. U prevodu: ***vino, žena i pesma***. No bilo bi velika greška misliti da su Grci preporučivali posetu javnoj kući. To je slično osudi Visoke Mise u crkvi Svetog Petra na osnovu posmatranja shoda Protestantskog Preporoda. Nered je uvek parodija reda jer ne postoji arhetipski nered kome bi svaki drugi mogao sličiti. Owen Seaman može da parodira pesnika, ali niko ne može da parodira Owen Seaman - a. Kritika je svežanj utisaka, iza nje ne (po)stoji ego. Sve su fotografije u suštini slične; radovi dobrih slikara se u suštini razlikuju. Neki pisci pretpostavljaju da je u drevnim Eleuzijskim ritualima Prvosveštenik javno vodio ljubav sa Prvosveštenicom. Ako je bilo tako, onda ne bi trebalo biti ništa više "*nepristojno*" ili "*sramotno*" za sveštenika pretvarati hleb i vino u Božje telo i krv. Istina, Protestanti tvrde da je to sramota, ali Protestant je onaj kome su sve svete stvari bezbožne, čiji um, budući sam prljav, ne može videti u seksualnom aktu ništa drugo do zločin ili lakrdiju, čiji su jedini gestovi podsmeh i pogled iskosa.

Protestantizam je izopačenje ljudske misli, i prema tome, u Protestantskim zemljama umetnost, ukoliko uopšte postoji, postoji samo radi revolta. Vratimo se sa ove bljutave aluzije na naše razmatranje metoda Grka.

V

Vino, žene i pesma čine mornarsku tavernu, no složimo se da ne sledi iz te činjenice zaključak da takvi sastojci

moraju neizbežno zakuvati đavolsku čorbu. Postoje neki ljudi koji su tako glupi da misle da su uništili religiju kada su dokazali da je religiozni instinkt samo puko rascvetavanje seksualnog nagona.

Bolje da pomislimo da mornareva taverna pruža njemu jedini odbljesak neba, isto kao što je destruktivni kriticizam samo dokazao da je seks svetinja. Svest je funkcija mozga, kaže materijalist s (kamenom) sekirom u ruci. On je samo drugačije formulisao staru izreku: "*Vaša tela su hramovi Svetog Duha*". Dakle, seks je u tom smislu samo pravedno posvećen, jer on je večni oganj rase. Huxley je priznao da su "*neke od nižih mikroskopskih živih bića u biti besmrtno*", jer se večno razmnožavaju deobom, i koliko god delili x sa 2, uvek preostaje ostatak. No čini se on nikada nije shvatio da je čovečanstvo besmrtno u potpuno istom smislu, da se reprodukuje sa sličnim karakteristikama već vekovima, doduše ponekad izmenjeno usled okoline, ali uvek u biti identično. Ali, spiritualni plod ovog procesa jeste što se u trenutku oslobađanja pojavljuje fizička ekstaza, grč sličan mentalnom grču kojeg uzrokuje meditacija. I dalje, putem svete i ceremonijalne upotrebe seksualnog akta može se steći božanska svest.

VI

Dakle, pošto je seksualni akt svetinja, ostaje da se razmotri u kom smislu ovo ograničava rad (seksualnih) organa. Prvo, očigledno je prirodno zaposliti ih u njihovu prirodnu, fizičku svrhu. Ali, ako je dozvoljeno koristiti ih ceremonijalno u religioznu svrhu, videćemo da je sam akt ograđen mnogim zabranama. Jer, u tom slučaju ti organi postaju sveti.

Malo je obaziranja na samu propagandu da je čovek grešan; najrazvratnija devojka može, i sasvim će sigurno, roditi zdraviju decu nego umerena žena.

Dakle, pošto takozvana "*moralna*" obuzdavanja nisu zasnovana na razumu, ona se mogu odbaciti. Time priznajemo njihovu religioznu funkciju, no neko može odmah uzviknuti da sam akt ne sme biti bezbožan. Ne sme se preduzeti lakomislno i površno, bez odgovornosti. Akt se može vršiti radi direktnog produženja vrste. Do njega može doći zbog odanosti pravoj strasti, jer strast (passion) je, kao što njeno ime kazuje, inspirisana snagom božanske sile i lepote, bez volje pojedinca, često čak i protiv nje. Usputna ili rutinska - Hrist ju je nazivao "*nekorisna*" - upotreba, ili radije zloupotreba tih snaga je ono što ih profanira/oskrvnjuje. Dalje će biti očigledno da ako sam akt treba da bude svetinja u religioznoj ceremoniji, taj akt mora biti izveden samo i jedino u ime Božje ljubavi. Svako individualno shvaćanje mora biti za vreme toga prognano. Kao što svaki sveštenik može da izvrši čudo pretvaranja (transsubstancije), tako može bilo koji čovek, posедуjući potrebne kvalifikacije, učiniti ovo drugo čudo, čija će priroda oblikovati predmet dalje diskusije. Pošto su lični ciljevi uništeni, mogu se zanemariti socijalna i ostala slična razmatranja. Fizička snaga i lepota su neophodni i poželjni iz estetskih razloga. Pažnja obožavalaca može se omesti ako su slavljenci ružni, deformisani ili nesposobni. Veoma treba da naglasim potrebu za striktnijom samokontrolom i koncentracijom obožavalaca. Kao što bi bilo sramno uživati samo u tupom ukusu sakramentnog vina, tako bi slavljenic morao obuzdati čak i trenutnu manifestaciju životnjskog zadovoljstva. O kvalifikacijskim testovima nema potrebe govoriti, dovoljno je samo reći da su Adepti oduvek znali kako da sačuvaju efikasnost.

Nepotrebno je naglašavati potrebu da pomoćnici takođe poseduju gornje kvalitete; seksualno uzbuđenje mora biti obuzdano i transformisano u njegov religiozni ekvivalent.

VII

Pomoću ovih uvoda, napisanih da štite od već predviđenih kritika onih Protestanata koji su, pošto ih je Bog stvorio da budu nešto niži od anđela, učinili sebe mnogo nižim od životinja svojom upornim životinjskim objašnjenjem svih ljudskih i božanskih stvari, možemo razmotriti najpre trojaku prirodu ovih drevnih metoda osnaženog entuzijazma. Muzika se sastoji iz dva dela: tona ili visine, i ritma. Ritam povezuje muziku sa plesom, a onaj deo plesa koji nije ritam je seks. Onda, onaj deo seksa koji nije oblik plesa, životinjski pokret, jeste opijenost duše, koja povezuje muziku sa vinom. Dalje identičnosti će se same pokazati Studentu. Upotrebom tri metoda u jednoj celo čovekovo biće može biti stimulisano. Muzika će stvoriti osnovnu harmoniju mozga vodeći ga sopstvenim stazama; vino pruža osnovni stimulus životinjskoj prirodi; a seksualno uzbuđenje uzdiže čovekovu moralnu prirodu svojom bliskom povezanošću sa najvišom ekstazom. Ipak, na Studentu ostaje da proizvede finalno pretvaranje. Ukoliko ne poseduje specijalno izlučivanje o kome sam govorio, rezultat će biti običan akt. Ovaj sistem je tako harmoničan sa čovekovom prirodom da je jasno parodiran i profaniran ne samo u mornarskoj taverni, nego i na društvenom balu (ples, disco, Izd). Kodtoga, za najniže naravi rezultat je pijanstvo, bolest i smrt; za prosečne naravi postepeno otupljivanje finijih osećanja; a za više oduševljenje koje rezultira u najboljem slučaju osnutkom doživotne ljubavi. Ako se ovi socijalni "*rituali*" pravilno izvode, ne bi trebalo biti iscrpljenosti. Posle bala, čovek bi trebalo da oseća potrebu za

dugom šetnjom na čistom jutarnjem vazduhu. Zabrinutost ili dosada, glavobolja ili usamljenost, opomene su Prirode.

VIII

Dakle, moralni stav na početku i svrha ovakvog bala čine mi se neobično važnim. Ako pođete (na bal) da biste ubili vreme, onda ubijate sebe. Baudelaire govori o prvom periodu ljubavi kada mladić radije voli drveće u šumi, nego da ne voli ništa. Kada mi je bilo 36 godina našao sam se u Pompejima, opijeno zaljubljen u onu dostojanstvenu statuu užene koja stoji u grobnoj aveniji. Čak i sada, kada se ujutro budim, ponekad (od oduševljenja) padam ljubeći svoje ruke. Sa takvim osećanjem treba ići na bal, i s takvim pojačanim osećanjem pročišćen i zanesen, čovek ga treba napustiti. Pošto je to tako, koliko bi još bolje bilo kada bi čovek išao sa direktnom religioznom svrhom koja plamti unutar celog njegovog bića! Beethoven koji trešti dok gledam izlazak Sunca nije za mene stran prizor; za mene koji klikćem od radosti i u čudu kada razumem (bez čega čovek nikada ne bi mogao reći da vidi) vlat trave. Padam na kolena u tihom obožavanju meseca; krijem oči u svetom strahu od dobrog Van Gogha.

Zamislite onda bal na kome je muzika - nebeski hor, vino - vino Grala ili Sabata Adepata, a čovekov partner - Beskrajan i Većan, Istinski i Živi Najviši Bog! Idite čak na jedan običan bal ("the Moulin de la Galette" će poslužiti čak i posljednjem od mojih magičara) sa svom dušom u plamenu unutar vas, sa svom voljom koncentrisanom na to pretvaranje, i recite mi kakvo se čudo događa! Zloba, odvratnost prema životu je ta, koja šalje čoveka na bal onda kad ostari; kad je čovek mlad on je na izvorima, dok ne prođe vreme, ali ljubav ka Bogu koja je i jedina istinska ljubev ne umanjuje se s godinama, već postaje dublja i intenzivnija sa svakim

zadovoljstvom. Čini se da ako u najplemenitijem čoveku ovo izlučivanje raste - što sigurno sugerise spoljašnji rezervoar - godine gube svu svoju gorčinu. Nalazimo "Brata Lawrence" - a, Nicholas Herman Lorenski, kako je u osamdesetoj godini još uvek u ne prestonoj radosti u jedinstvu sa Bogom. Buddha će se u tim godinama uzdizati i silaziti sa Osam Visokih Ekstaza kao akrobata na merdevinama; ne manje slične priče ispričane su o biskupu Berkeleyu. Mnogi uopće nisu postigli jedinstvo (jednota, union) sve do srednjih godina, i retko da su je posle toga izgubili.

Istina je da se genije, u pravom smislu te reči, gotovo uvek iskazuje već u mladosti. Možda bi trebalo uzimati takve slučajeve kao što je Nicholas Herman za naučene genije. Sada sam, neopozivo, mišljenja da genijalnost može biti stečena, ili alternativno, da ona gotovo da je univerzalno vlasništvo. Njezina retkost može se pripisati uništavajućem uticaju korumpiranog društva. Retkost je sresti mladog čoveka bez visokih ideala, plemenitih misli, osećanja svetosti, sopstvene važnosti, osećanja koja su, kad se objasne: osećanja njegove istovetnosti sa Bogom. Tri godine u svetu, i on je bankarski činovnik ili čak službenik u vladi. Samo oni koji od ranog dečastva intuitivno shvate da moraju ostati po strani, i koji imaju neverovatnu hrabrost i izdržljivost da to čine uprkos svemu što zatiranje, bezosećajnost i prezir inferiornih može učiniti, samo oni stižu do punoletnosti nezatrovani. Svaka ozbiljna ili duhovna misao služi za podsmeh, o pesnicima se misli kao o "*slabićima*" i "*kukavicama*" samo zato što su oni jedini dečki sa sopstvenom voljom i imaju hrabrosti da se suprotstave celoj školi, drugoj deci i učiteljima koji su u sličnom savezu kao što su nekad bili Pilat i Herod; čast je zamenjena iskorišćavanjem, svetost hipokrizijom. Čak i tamo gde nalazimo sasvim dobro seme koje klija na izdašnoj zemlji, prečesto postoji rasturanje snaga.

Laskavo ohrabriranje pesnika ili slikara mnogo je gore za njega nego bilo koliko kritika/progona. Ovdje opet pitanje seksa (*PITANJE SEKSA - tako ga zovu Tolstojanci, prodavači poštenja, snobovi, i oni koji ne pričaju i ne razmišljaju ni o čemu drugom*) pomalja svoju strašnu glavu. Verujem da je svaki dečak prvobitno svestan seksa kao svete stvari. Ali, on nezna šta je to. Sa beskrajnom plahošću on pita. Gospodar odgovara sa svetim užasom, dečak obara pogled, potajno se smeška, možda i gore.

Raspoložen sam da se složim sa direktorom Eton-a da homoseksualne naklonosti među dečacima "*ne škode*"; čak ih smatram jedinom protutežom (alternativom) spram mogućnosti seksualnog života u takvim javnim školama. Hindusi su mudriji. U odgovarajućem času puberteta dečak se priprema kao za svetinju; vode ga u posvećen hram, i tu se zahvaljujući mudroj i svetoj ženi, pravoj umetnici posvećenoj tom cilju, inicira sa svim svečanostima u tu tajnu života. Tako se taj akt proglašava religioznim, svetim, bezličnim, sasvim odeljenim od ljubakanja i erotike i animalizma i sentimentalizma i svih ostalih sramota koje je Protestanizam od njega načinio. Katolička crkva je, verujem, do izvesnog stepena sačuvala pagansku tradiciju. Brak je svetinja. (Naravno, postojala je škola đavolskih anandera bez muškosti, koji drže da je akt sam po sebi "*grešan*". O takvom izopačavanju prirode nećemo dalje govoriti. *Napomena A.C.*) No u nastojanju da liše seksualni akt svih dodataka koji bi ga učinili bezbožničkim, Crkveni Oci su, negirajući sami sebe, priključili dodatke koji su ga još više učinili bezbožničkim. Povezali su ga sa imovinom i nasleđem. Želeli su da služi i Bogu i Mamonu. Striktno ograničavajući sveštenika koji bi time trebalo da uloži svu svoju energiju u čudo Mise, oni svoj savet smatraju savršenim savetom. Magička tradicija je delimično bila izgubljena; sveštenik nije mogao da čini ono što se od njega očekivalo, te

se neproširena porcija njegove energijeukiselila. Otud se misli sveštenika, slično mislima modernih snobova, večno vrte oko pitanja seksa. Posebna i Tajna Misa Služenja Misterije Inkarnacije, Misa Svetog Duha, kad bi se izvodila u izvesnim intervalima, mogla bi da spasi i monahe i monahinje i podari Crkvi večnu dominaciju u svetu.

IX

Da se vratimo. Retkost genija je u velikoj meri rezultat destrukcije njegove mladosti. Kao što je u fizičkom životu pogodna biljka ona koja od hiljade drugih semena istera mladicu, tako uslovi ubijaju sve sem najjačih sinova genijalnosti. Ali, kao što se zečevi brzo množe u Australiji, gde je poznato da čak i misionar može dobiti devedesetoro dece za dve godine, tako ćemo i mi moći da negujemo genijalnost ako možemo da pronađemo i uklonimo ono što je sputava.

Očigledan praktični korak koji treba poduzeti jeste vratiti rituale Bahusa, Afrodite i Apolona na njihovo pravo mesto. Oni ne treba da budu dostupni svakome, a čovečnost treba da bude nagrada kušnje i inicijacije. Fizički testovi treba da budu strogi, a slabice bi radije trebalo odstraniti nego da se veštački održavaju. Isto se odnosi i na intelektualne testove. No, takvi testovi treba da budu toliko opšti koliko god je to moguće.

U školi sam bio totalni neznalica u svim granama atletike i igara, jer sam ih prezirao. Držao sam, i još uvek držim, brojne svetske rekorde u planinarenju. Slično tome, ispiti ne uspevaju da testiraju inteligenciju. Cecil Rhodes odbijao je da zaposli bilo kog čoveka sa univerzitetskom diplomom. To što takve diplome dovode do časti u Engleskoj znak je truljenja Engleske, mada su one čak i u toj državi često prelazni koraci ka klerikalnoj jalovosti ili ropstvu pedagogiji.

Sledeće je impresionistička shema slike koju želim da naslikam. Ako bi moć da se poseduje imovina zavisila od čovekovih sposobnosti i njegovog opažanja pravih vrednosti, onda bi nova aristokratija odmah bila stvorena, a kobna činjenica da društveno mišljenje varira sa moći da se obezbedi šampanjac prestalo bi da bude činjenica. Naša novčano - politička aristokratija nestala bi za jedan dan. Ali, ja sam isuviše svestan da takvu sliku nije pogodno slikati.

Dakle, možemo samo raditi strpljivo i u tajnosti. Moramo odabrati pogodan materijal i vežbati ga sa najdubljim poštovanjem prema ovim trima majstorskim metodama, ili pomagati duši u njenom genijalnom orgazmu.

X

Sledeći častan stav je od vanredne važnosti. Normalni ljudi nalaze normalno olakšanje od svakog opšteg ili posebnog uzbuđenja u seksualnom aktu. Komandir Marston, R.N., čiji su eksperimenti o uticaju tam - tama na udatu engleskinju klasični i poučni, divno je opisao kako nejasni nemir koji se u početku pokazuje, postepeno poprima seksualan oblik, i kulminira ako je to dozvoljeno, besramnom masturbacijom ili povećanjem zahteva. Međutim, to je samo prirodan zaključak koji sledi iz tvrdnje da udate engleskinje obično ne znaju šta je seksualni vrhunac. Njihove želje, koje stalno stimulišu brutalni i neuki muževi, nisu nikada zadovoljene. Ova činjenica ponovo objašnjava odkud zadivljujuća nadmoć lezbijskog odnosa u londonskom društvu.

Hindusi upozoravaju svoje učenike na opasnosti koje mogu prouzrokovati vežbe disanja. Zaista, najmanja opuštenost u moralnim ili fizičkim tkivima može da prouzrokuje neželjeno oslobađanje energije koja se vežbom nagomilala. Znam to iz sopstvenog iskustva. Dakle, od najveće

je važnosti shvatiti da oslobađanje od tenzije treba tražiti u onome što su Hebreji i Grci nazivali prorokovanje, koje je bolje kad se organizuje u umetnost. Nepravilno oslobađanje je čisto rasipanje, divlji urlik; pravilno oslobađanje je "Neukroćeni Prometej" ili "Lage dairain", zavisno od posebnih sposobnosti poletne osobe. Ali, moramo zapamtiti da se specijalne sponosnosti vrlo lako poprimaju ukoliko je vodeća snaga entuzijazma velika. Ako ne možeš da se držiš pravila drugih, stvaraš sopstvena pravila.

Obično se posle dužeg vremena pokaže, da je tvoj skup pravila jednako dobar kao i neki drugi. Henri Rousseau, carinik, bio je ismejavan celog života. I ja sam se smejao od srca kao i ostali, mada sam u inat samom sebi i dalje ponavljao (jer tako glasi fraza) "*da osećam nešto, ne mogu reći šta*". U momentu kada se nekome pruži prilika da sve svoje slike sakupi u jednoj sobi, očito je da je njegova naivnost samo jednostavnost Umetnika. I neka niko ne pomisli da nisam uspeo opaziti, ili da potcenjujem opasnosti kod ovih metoda. Čak i pojava tako proste stvari kao što je umor mogla bi da pretvori jednu "Las Meninas" u glupu seksualnu krizu. ("Las Meninas" je naziv slike. Prev.) Biće neophodno za većinu Engleza da se ugledaju na Arape i Hinduse, ljude sa izvanrednom samokontrolom čiji je ideal da oduzmu nevinost što većem broju devica - osamdeset se smatra sasvim dovoljnim brojem - bez dovršenja akta.

Zaista je od najveće važnosti za slavljenika u bilo kom ritualu da bude sposoban da privede akt kraju bez da dozvoli bilo kakvoj seksualnoj ili senzualnoj misli da se uplete u njegov um. Um mora biti apsolutno odvojen od sopstvenog tela, kao što je i od tuđeg.

XI

Od muzičkih instrumenata nekoliko ih je pogodno. Ljudski glas je najbolji i jedini koji zaista može biti korišten u horu. Sve što podseća na orkestar zahteva beskrajne probe i uvodi atmosferu izveštačenosti. Orgulje su vredan solo instrument i u stvari su orkestar po sebi, dok njihov ton i akord uvode religioznu ideju. Violina je najkorisnija od svih jer svaki njen ton izražava glad za beskrajnošću, a ipak je tako elastičan da ima veći emocionalni opseg od bilo kog drugog instrumenta. Ukoliko je (za pratnju violine) svirač na harfi nedostupan, nema potrebe za pratnjom. Harmonijum je užasan instrument, možda samo zbog asocijacija uz njega; sličan je klavir, mada bi mogao da posluži, ako se ne vidi, a na njemu svira Paderewski. Truba i zvono su odlični da podbodu kod krize u ceremoniji. Topao, razigran, odan, u drugoj etapi ceremonije, etapi intenzivnijoj i direktnijoj ali manje uzvišenoj od ostalih, tam - tam je jedinstven. On se odlično kombinuje sa praktikovanjem mantre, i najbolja je pratnja za bilo koji sveti ples.

XII

Od svetih igara najpraktičniji za okupljanje je ples u sedećoj pozi. Kod toga se sedi sa prekrštenim nogama na podu, i niže se napred - nazad iz bokova u ritmu mantre. Solo, ili duet plesača kao prizor radije izbaciti iz ove vežbe. Preporučio bih maleno ali veoma blještavo svetlo na podu u sredini sobe. Pod takve sobe najbolje je obložiti mozaičkim mramorom; jednostavan pod masonske lože nije loša stvar. Oči, ako uopšte nešto vide, vide tada samo ritmičke ili mehaničke kvadrate koji u perspektivi vode do prostog, netrepčućeg svetla. Njihanje tela u ritmu mantre (koja ima sama od sebe

tendenciju uspona i pada na veoma tajanstven način) postaje naglašenije; na kraju se javlja stupanj grča, a onda svest zatreperi i nestane, možda se probije u božansku svest, možda je ponovo dozvana k sebi usled neke promene u spoljašnjem zbivanju. Gornje je veoma jednostavan opis uobičajenog i značajnog oblika ceremonije osnovane mahom na ritmu. Veoma ju je lako pripremiti, a njeni su rezultati obično veoma ohrabrujući za početnika.

XIII

Upotreba vina, budući da je "*prevarant*", i žestokog pića koje vrlo razjaruje, pre će dovesti do nevolje nego sama muzika. Suštinska poteškoća je u određivanju količine. Čoveku treba prava mera, a kako Blake ističe, čovek može reći koliko je dosta samo ako uzme previše. Doza vrlo varira od čoveka do čoveka, a takođe varira i za istog čoveka u različitom periodu. Ceremonijalni izlaz od ovoga sastoji se od tihog poslužitelja koji će nositi posudu sa pićem i dodavati je svakome po redu u različitim intervalima. Piti treba u malim količinama, a iz posude uzeti onoliko koliko obožavatelj misli da je dovoljno, i dodati je dalje. Peharnik treba da je inicijat, i da bude diskretan pre nego što dade zdelu. Najmanji znak da opijenost zahvata čoveka treba da bude znak za njega da zaobiđe tog čoveka. Ovaj postupak može se lako uklopiti u već ranije opisanu ceremoniju. Ako se želi, umesto vina se može upotrebiti eliksir koji sam ja uveo u Evropu. Ali rezultati koje on daje, ako se upotrebi na ovaj način, još uvek nisu dovoljno proučeni. Moja je neposredna namera da ispravim taj propust.

XIV

Seksualno uzbuđenje koje mora upotpuniti sklad metoda, pruža mnogo teži problem. Izuzetno je poželjno da svi telesni pokreti tada prisutni budu lepi u najvišem smislu; mnogi ljudi su tako bolesno naviknuti da će biti nesposobni da posmatraju takvu ceremoniju bilo kako drugačije osim kritičkim ili razbludnim okom, što je fatalno posve dobro dotad učinjeno. Izgleda da je bolje sačekati da se sadašnjost digne na viši nivo nego da riskiramo profanaciju/svetogrđe. Nije poželjno, po mom mišljenju, da obožavatelji slave javno. Žrtvovanje bi trebalo biti samostalno. Ipak...

XV

Baš sam gornje pisao kad je na moja vrata zakucao izvrstan pesnik, sa kojim sam razgovarao o Misterijama, pa me je taj razgovor naveo da zapišem ovih nekoliko nemarnih beleški. Rekao sam mu da radim na idejama koje mi je predložio i da pa, baš sam prionuo. Zatražio je dozvolu da pogleda rukopis (jer je dobro čitao engleski, mada ga je govorio slabo), pa pošto je to učinio, oduševio se i rekao: "*Ako sada pođeš sa mnom, završićemo Tvoj esej.*" Srećan zbog izgovora, što uverljivijeg to bolje, da prkinem sa radom, požurio sam po svoj kaput i šušir. "*Uzgred*", dodao je u kolima "*mislim la nemaš ništa protiv da mi podaš Reč Ružinog Krsta.*" Izenađen, razmenio sam tajne I.N.R.I. sa njim. "*A sada, odlični Prinče*", reče "*ono što sledi je pod tim pečatom.*" I dade mi najvažniji od svih Masonskih znakova. "*Upravo si na putu*", reče "*da uporediš svoj ideal sa našom realnošću.*" Dotakao je zvono. Automobil je stao i mi iziđosmo.

Otpustio je šofera. "*Dodi*", rekao je "*imamo pola milje brzog hoda.*" Išli smo kroz gustu šumu do jedne stare kuće gde

nas je u tišini pozdravio gospodin koji je, mada u dvorskoj odeći, nosio veoma župotrebljivž mač. Kada je bio zadovoljan našim odgovorima propustio nas je kroz koridor u predsoblje, gde nas je dočekaao drugi naoružan stražar. On mi je, posle daljeg stavljanja na ispite, pružio dvorsku odeću, simbole časti Suverenog Princa Ružinog Krsta, zatim podvezice od zelene svile i ogrtač od zelene kadife sa trakama od crvene svile. "*To je mala misa*", šapnuo je stražar.

U predsoblju bilo je još troje četvoro što žena što muškaraca, zauzetih oblačenjem. U trećoj sobi naišli smo na formiranu povorku i pridružili joj se. Sve u svemu bilo nas je dvadeset šestoro. Prošavši kraj poslednjeg stražara stigli smo do kapele na čijem su ulazu stajali mlad muškarac i mlada žena, oboje obučeni u jednostavne odore od bele svile prošarane zlatnim, crvenim i plavim vezom. Čovek je nosio baklju od smolastog drveta, a žena nas je, pošto smo prošli, poprskala ružinim mirisom iz zdele. Soba u koju smo došli služila je jedno vreme kao kapela to se videlo iz njenog oblika. Ali visoki oltar bio je pokriven prekrivačem koji je prikazivao Ružu i Krst, dok je iznad njega bilo poređano sedam svećnjaka, svaki sa sedam kraka. Fotelje su bile rezervisane; kod ruku svakog viteza gorela je sveća od ružičasto obojenog voska, a buket ruža je stajao pred njim.

U centru crkvene lađe bio je veliki krst kalvarijski krst od deset kvadrataž mereći, recimo, 6x5 stopa, naslikan u crvenoj boji na beloj tabli na čijoj ivici bejahu prstenovi kroz koje su prolazile pozlaćene prečke. Na svakom uglu bila je zastava sa lavom, bikom, orlom i čovekom, a sa vrha njihovih prečki spuštao se plavi baldahin na kome je u zlatu blistalo dvanaest znakova zodiacjaka. Vitezovi i dame bili su na mestu; iznenada se u svodu crkve začulo zvono. Tog momenta svi su ustali. Vrata su se otvorila i sa zvukom trube glasonoša je pristupio praćen Prvosveštenikom i Prvosveštenicom.

Prvosveštenik je bio čovek od oko šezdeset godina, što sam prosudio po beloj bradi; ali je hodao krepkim, još uvek sigurnim korakom tridesetih. Prvosveštenica, ponosita, visoka, ozbiljna žena od oko trideset leta, koračala je pored njega; ruke su im bile raširene i dodirivale su se kao u mementu. Njihove krajeve odeće nosilo je dvoje mladih ljudi koji su nas primili.

Sve se to odvijalo dok su nevidljive orgulje svirale Introit. Zvuci su utihnuli kad su oni zauzeli mesta na oltaru. Okrenuli su se licem prema zapadu, čekajući. Pošto su se vrata zatvorila naoružani stražar čija je odeća sad bila skerletno crvena umesto ranije zelene boje, izvukao je svoj mač i hodao gore dole po krilu crkve izvodeći egzorcizam i mašući velikim mačem. Svi prisutni izvukli su mačeve i licem se okrenuli prema vani, gledajući u tačku pred sobom. Činilo se da će ovaj deo ceremonije trajati večno.

Kada je završio, mladić i devojka se ponovo pojaviše, noseći, jedan zdelu a drugi kadionicu. Mada nisam mogao da čujem reči, verovatno su na grčkom pevali neku litaniju; pročistili su i posvetili kapelu. Sada su Prvosveštenik i Prvosveštenica otpočeli litaniju u ritmičkim stihovima jednake dužine. Na svaki treći odgovor dodirnuli bi se rukama na svojstven način; na svaki sedmi bi se poljubili. Dvadeset prvi bio je kompletan zagrljaj. Zvono je odjeknulo u svodu crkve i oni se razdvojiše. Prvosveštenik tada uze sa oltara bocu oblikovanu tako da predstavlja falus. Prvosveštenica je kleknula i pokazala zlatan pehar u obliku malog čamca. On je kleknuo naspram nje ali nije sipao iz boce. Sada su vitezovi i dame otpočeli dugu litaniju, najpre dama u sopranu, onda vitez u basu kojem je hor svih prisutnih uz orgulje odgovorio. Hor je pevao.

*EVOE HO, IACCHE! EPELTHON, EPELTHON,
EVOE, IAO!*

Uvek se iznova zvuk uzdizao i spuštao. Zajedno sa njim, da li zbog žscenskog efektaž ili ne, ne mogu reći, svetlo iznad oltara postajalo bi ružičasto, a onda purpurno. Tada je Prvosveštenik iznenada oštrim pokretom digao ruku; momentalno je nastala tišina. Sada je sipao vino iz boce. Prvosveštenica pehar dade devojci koja ga odnese svima prisutnima. To nije bilo obično vino.

Za votku je rečeno da izgleda kao voda, a ima oštrinu vatre. Sa ovim vinom je obrnut slučaj. Bilo je slično bogatom ognjenom zlatu u kome su poigrali i drhtali plamičci luči, ali mu je ukus bio bistar i čist kao sveža voda sa izvora. Nisam ga gotovo ni okusio a počeh da drhtim. Bilo je to zadivljujuće osećanje, mogu da ga uporedim sa osećanjem čoveka koji čeka svog krvnika, a prebrodio je strah, pa mu je ostalo samo uzbuđenje. Pogledao sam oko sebe i opazio da svako doživljava nešto slično. Za vreme dok smo pili Prvosveštenica je pevala himnu, ponovo na grčkom. Ovoga puta prepoznao sam reči, bile su iz jedne drevne Ode Afroditi.

Mladić je sada došao do Crvenog Krsta, stao i poljubio ga, onda je zaplesao na njemu na takav način da se činilo da iscertava divne ruže od zlata, jer je tupkanje prouzrokovalo padanje svetlog praha sa baldahina. U međuvremenu je litanija (druge reči, ali isti hor) počela ponovo. Ovoga puta u duetu su pevali Prvosveštenik i Prvosveštenica. Pri svakoj pesmi hora vitezovi i dame bi se duboko naklonili. Devojka je neprestano kružila, a pehar je išao iz ruke u ruku. Ovo se završilo iscrpljenošću mladića koji se onesvešten srušio na krst. Devojka je odmah uzela pehar i prinela ga njegovim ustima. Onda ga je podigla, i uz pomoć Stražara Hrama izvela ga iz kapele. Zvono se ponovo oglasilo u crkvenom svodu.

Glasnik je dunuo u fanfare. Prvosveštenik i Prvosveštenica prišli su jedno drugom i zagrlili se, u činu

odrešivanja teških zlatnih odora koje su nosili. Haljine padoše, dva zlatna jezerca. Sad je videh odevenu u haljinu (kako se kasnije pokazalo) od hermelina sa lakim belim svilenim trakama.

Odeća Prvosveštenika bila je u ukrasnom vezu svih boja, urađenom sa izvrsnom ali ipak robusnom umetnošću. Takođe je nosio naprsnik koji je bio u skladu sa baldahinom, izvezenim od zlata u svakom uglu, dok je dvanaest znakova zodijaka bilo simbolizovano dragim kamenjem na naprsniku. Zvono je ponovo odjeknulo, i glasnik sa trubom se nanovo oglasio. Slavljenci su pošli sa rukom u ruci niz crkvenu lađu, dok su orgulje grmele dalje svoje svečane akorde. Svi su vitezovi i dame ustali i dali tajni znak Ruže i Krsta.

U tom delu ceremonije počele su da mi se događaju neke stvari. Iznenada sam postao svestan činjenice da mi je telo izgubilo i težinu i osetljivost. Činilo mi se da mi se svest više ne nalazi u telu. Zamenio sam sebe, ako mogu tako da se izrazim, sa jednom od zvezda na baldahinu. Tako sam propustio da vidim kako slavljenci prilaze krstu. Zvono se ponovo oglasilo; povratio sam se, a onda sam video Prvosveštenicu kako stoji u podnožju krsta i baca svoju haljinu preko njega, tako da se krst više nije mogao videti. Ostala je samo tabla prekrivena hermelinom. Sada je bila naga, na sebi je imala samo krunu sa draguljima svih boja, širok zlatnan lanac oko vrata i odgovarajuće narukvice na rukama i nogama. Počela je da peva na nežnom i stranom jeziku tako osećajno i tečno a ja, u svojoj delimičnoj pometnji, nisam ni uspeo čuti sve, no uhvatio sam nekoliko reči, (*Io Pan! Io Pan!*), i frazu u kojoj su reči Iao Sabao upečatljivo završavale rečenicu u kojoj sam razabrao reči Eros, Thelema i Sebazo.

Dok je pevala otkopčala je svoj prsник i dala ga devojci. Sledila je odora; video sam da su bile nage i da se nisu stidele. Po prvi put je nastala apsolutna tišina. Sada je iz

stotine cevi koje su okruživale tablu potekao mirisni purpurni dim.

Sve je bilo obavijeno nežnom koprenom magle, svetom kao oblaci nad planinama. Tada se na znak Prvosveštenika zvono još jednom oglasilo. Slavljenici su raširili ruke u obliku krsta, isprepletajući prste. Lagano su kružili tri i po kruga. Onda ga je položila na krst i zauzela svoje određeno mesto. Orgulje su sada ponovo nastavile sa svojom svečanom muzikom.

Bio sam izgubljen za sve. Samo sam uspeo da vidim da slavljenici nisu činili očekivane kretnje. Pokreti su bili sitni, a ipak vrlo snažni. Ovo mora da se nastavilo još duže vreme. Meni se činilo da ni sama večnost ne može sadržavati raznovrsnost i dubinu mojih iskustava. Ni jezik ni pero to ne mogu opisati, no još uvek sam voljan da pokušam nemoguće.

1. Bio sam, sasvim sigurno i bez sumnje, zvezda na baldahinu. Ta je zvezda bila neshvatljivo ogroman svet čistog plamena.

2. Iznenada wam shvatio da zvezda nije imala određenu veličinu. Nije da se zvezda smanjila, već je ona (= Ja) iznenada postala svesna beskrajnog prostora.

3. Desila se eksplozija. Kao posledica toga, osećao sam se slično svetloj tački, beskrajno maloj a ipak beskrajno blistavoj, i ta tačka je bila bez pozicije.

4. Naravno, ta je tačka bila sveprisutna, i bilo je prisutno osećanje beskrajne zbunjenosti, a blistala je dugo vreme izlivom beskrajnog ushićenja. (Upotrebio sam reč /blistala/ kao da se obuzdam, bolje da sam upotrebio reči izbrisana, savladana, ili osvetljena.)

5. Ova beskrajna punoća - ne opisujem je kao takvu, ali to je bilo to - iznenada se pretvorila u osećaj beskrajne praznine, koje sam postao svestan kao čežnje.

6. Ova dva osećanja počеше stalno iznenađujuće da se smenjuju velikom brzinom, bez ikakvog preimućstva jednog nad drugim.

7. To smenjivanje mora da se desilo pedeset puta, ili još bolje sto puta.

8. Ta su dva osećanja iznenada postala jedno. Ponovo je reč eksplozija jedina koja to može opisati.

9. Sada sam, činilo se, bio svestan svega odjednom da je sve u isto vreme bilo i jedno i mnogo . Kažem odjednom, tojest, nisam postepeno postao sve, već odjedanput.

10. To biće, ukoliko to mogu nazvati bićem, činilo se da pada u beskrajni bezdan Ničega.

11. Dok je taj pad trajao, zvono se iznenada oglasilo tri puta. Tog momenta sam postao normalno biće, ali još uvek sa izvesnom svesnošću (koja me do ovog časa nije napustila) da istina svega nije ovo normalno "Ja" nego To što još uvek pada u Ništa. Oni koji znaju uveravaju me da sam sposoban uspostaviti kontakt ukoliko prisustvujem drugoj ceremoniji. Zvono je utihnulo. Devojka je brzo pritrčala i prebacila hermelin nad slavljениke. Glasnik je dunuo u fanfaru a vitezovi i dame napustili su svoja sedišta.

Idući prema tabli nosili smo pozlaćene štapove i pratili glasnika koji je izlazio iz kapele, noseći svetiljku u malu

pobočnu kapelu koja je vodila ka izlazu iz srednjeg predsoblja; zatim smo izašli, posle čega je stražar zaključao vrata.

U tišini smo se skinuli i napustili kuću. Na otprilike milju kroz šumu naišli smo na automobil mog prijatelja. Upitao sam ga, ako je ovo bila mala misa, zar mi ne bi moglo biti dozvoljeno da prisustvujem i Velikoj Misi? "*Možda*", odgovorio je sa zagonetnim smeškom - "*ako je sve što pričaju o tebi istina*." U međuvremenu mi jedozvolio da opišem ceremonijui njene rezultate onoliko verno koliko sam sposoban, obavezujući me jedino da ne naznačim grad blizu koga se ceremonija odvijala. Voljan sam da ukažem Inicijatima masonerije Razreda Ruže i Krsta koji poseduju povelje istinskih autoriteta (jer postoje lažni masoni koji deluju pod lažnim poveljama) na adresu osobe koja će moći da razmotri njihovu podobnost za članstvo u Odel (Chapter, Prev) koji praktikuje slične rituale.

XVI

Mislim da je suvišno da nastavim svoj esej o Misterijama i moju analizu Osnaženog Entuzijazma.